

[Finansministeren.]

andet forslag, over 1970, hvor man ikke ville acceptere vort forslag og i første omgang undlod at stemme, og så til de 91 pct., man accepterer fuldt ud i dag — de 91 pct., der, som en hr. Per Hækkerup nærstående partifælle udtalte, jeg tror, det var for et halvt eller et helt år siden, man også kunne have fået i 1969, da man ikke ville have et forlig. Vi er selvfølgelig taknemlige for denne ændring, for heri ligger jo, at socialdemokratiet accepterer og fuldt ud accepterer den finanspolitik, som regeringen fører nu og hele tiden har ført. Man kan stille spørgsmålet: hvad skulle så alt det andet til? Alle disse forsøg på at holde sammen med SF, der dog alligevel ikke kunne lykkes, da det kom til stykket. Alle bebrejdelserne imod regeringen for ikke at stille udgiftsforslag, der var høje nok. Alle disse forsøg på samtidig at komme med en finansiel politik, der ikke var holdbar.

Jeg tror, det var hr. Per Hækkerup, der sagde, at det kunne være lidt pauvert for regeringen at sige: nu har vi udsigt til, at det kan gå bedre. Ja, selvfølgelig ville vi gerne have klaret mange flere ting nu på det økonomiske, finansielle område, men det er vel alligevel bedre, at vi kan sige det, fremfor hvis vi havde fulgt de råd, vi har fået fra socialdemokratiet, at vi ikke havde den udsigt til, at tingene kan blive bedre. Men der er vel ingen grund til at beskæftige sig mere med de ting, der er gjort i de tre år, for de er jo kasseret fra socialdemokratiets side, når man nu tilslutter sig en anden politik. Man har givet de mange forslag i årenes løb en plads i hr. Grünbaums tørveskur og intet andet sted. Vi er altså nu enige om en stram finanspolitik, om en finanspolitik, hvor vi står sammen om udskrivningsprocenten.

Jeg går også ud fra, at vi står sammen, at man nu accepterer den merværdiafgiftsprocent, vi har i øjeblikket på de 15, og jeg har til min yderligere glæde set i socialdemokratiets valgbog, at man også accepterer en politik, hvorefter man skal være tilbageholdende med de offentlige udgifter. Også her er vi enige. Vi skal bare helt have klarlagt, om vi er enige om alle midler til at gennemføre denne begrænsning af de offentlige udgifter. Jeg går ud fra som givet, at socialdemokratiet, således som vi også har haft et udmærket indtryk af det i finansudvalget,

absolut mener, vi skal holde igen på de budgetter, vi fuldt ud kan kontrollere, at man søger at få færre ansøgninger til finansudvalget, som det også er sket, at man prøver på at dæmpe også i det finansbudget, man er inde i, ved at være tilbageholdende. Jeg har over for finansudvalget redegjort for de blokeringer på 487 mill. kr., der er foretaget indtil 15. oktober, og så er vi vel enige om til den tid, at vi skal søge at spare en væsentlig del af dem.

Det er jo også således, at socialdemokratiet kan acceptere indenrigsministerens forslag, og derfor er der jo ingen grund til at vende tilbage til tidligere bemærkninger fra hr. Ove Hansen og andre, der jo ikke lød som noget i retning af tilslutning til, at vi skulle begrænse kommunernes skatteudskrivningsaktivitet.

Men alligevel et par bemærkninger om det, da hr. Erhard Jakobsen tog spørgsmålet frem. Det lød nærmest sådan i hr. Erhard Jakobsens udlægning, at denne tilbageholdenhed med den kommunale aktivitet, dette skattestop ikke kunne have den store betydning, når det var for et enkelt år, for så ville man vel komme året efter. Jeg ved ikke, hvor meget hr. Erhard Jakobsen tænker på det år, der kommer efter. Vi andre har jo i hvert fald opdaget, at i det år, der kommer efter, kommer der også et kommunalvalg, og hvis det får samme virkning på de kommunale ledelser, som folketingsvalget har haft på socialdemokratiet, så vil jeg nu se med en vis tryghed på, at man ikke året efter kommer og forhøjer det, man nu er standset ved i det år, hvor vi har fastlagt rammen og loftet.

Det er heller ikke rimeligt, hvis hr. Erhard Jakobsen vil gøre de kommunale udgifter til noget, der ikke kommer til særlig stærkt at påvirke samfundsøkonomien. Vi har samlede offentlige udgifter her i landet for det kommende finansår beregnet til 60 milliarder kr.; en tredjedel af disse er kommunale udgifter. Det er ikke nogen ligegyldig post, når vi skal se på samfundsøkonomien, om de går stærkt op eller, eller om man holder den kommunale aktivitet i ro.

Fra 1969 til 1971 har der været en stigning i det kommunale skattetryk fra 8,8 pct. til 12,4 pct.; der måtte være og var en begrundelse for at sige, at nu bør vi standse op ved det, man er nået til. Jeg vil da ikke